

Narodne vojske je bilo do zdaj 80.000 mož, z mnogimi topovi in konji. Letos se je pa ves narod na novo v narodno vojsko vpisal in jo je ogromno pomnožil, zakaj vse, mlado in staro, želi vojniki biti in nad Turka iti.

Prostega Srba ne smete misliti takemu kmetu enacega, ki se samo na kozarec vina, pipo, kramp in matiko zastopi, ob nedeljah in praznikih nališpan hodi, svojim otrokom neumno in nečimerno obleko, v današnjih dnevih svilo in široke krinoline že tudi kupuje in tako vsako leto grozno veliko denarja brez potrebe potrosi. Prosti Srb ima vso drugo pamet; on hodi v priličnih opankah, se opravlja in odeva s platnom in suknom, ki mu ga je njegova žena stkala, in namesto, da bi svoji hčerki svilo in nevkretno krinolino kupoval, ji pametneše tako prihranjeni denar v lase obeša; zato so glave in vratovi srbskih žen polni debelih rubeljnov in rumenih cekinov, in mošnja Srbina pri vsem tem ni nikoli prazna, kakor je takega kmeta, ki si sam nepotrebne davke po nečimernem lišpu naklada.

Vsak Srb in je kaj dobro po vojaško izurjen; kdor ne verjame, naj pride in bo vidil, kako se prosti kmetje kakor stari vojaki sučejo, s topovi in konji, za svojimi barjaki korakajo po taktih narodne godbe, da jih je veselje viditi. Junaško se obnašajo in ponosito svoje brze konjiče sučejo, da kaj tacega pri kmetih še nikoli vidil nisem. Vsak Srb mora v boj iti in se v boju ob svojem kruhu bojevati; od vlade dobi samo svinec in strelni prah; potrebno orožje si mora vsak sam preskrbeti, in tega ima vsak Srb in od več in ga zna junaško nositi in smrtonosno upotrebljevati. Zdaj imajo vsi Srbi lepo in dobro orožje kakor redovne vojske evropskih armad, in še za narodno vojsko se je kaj dobro orožje poskrbelo. Vsaki Srb in je dober konjik, naj je kmet ali gospod, sedi in se obnaša na svojem majhnem brzem konjiču, ktere ga suče kakor da bi bil z njim zaraščen. — Samo narodne vojske, pravijo, je 100.000 mož.

(Dalje prihodnjič.)

Narod moj. *)

Narod moj slovenski!
Naj te zaničuje,
Komur kolj se ljubi, —
Naj te le še psuje;
So kulturonošci
Že Te oglodali,
In nezvesti sini
Jim so pomagali:

Narod ljubeznjivi,
Toljko zaničvani!
Glej, mi Tvoji sini
Zate smo užgani.
Čuj prisego našo:
Za Te čmo živeti,
Dokler nas ohrani
Ljubi Bog na sveti!

Vendar se srdijo,
Da se še zavedaš,
Da življenje svoje
Svetu razodevaš.
Ne daj se zatreti,
Čvrsto jim se brani;
Cesar, Bog in pravda
So na Tvoji strani!

Dobro nam je znano,
Kaj je krivo bilo,
Da se hudo veduo
Tebi je godilo.
Al naj se upelje
Ravnopravnost zlata,
Bo sijalo solnce
Tud pred Tvoje vrata!

D.

Kratkočasnica.

* Neki znanec sreča znanca. „Kaj se tako klavarno držiš?“ — ga vpraša. „Žena mi je umrla“ — mu odgovori. — „Kaj pa ji je bilo revij?“ — ga prijatelj osupnjen dalje praša. — „Prehitro je živela“ — mu odgovori. „Od te bolezni še nisem nikdar nikoli nič slišal; to je čudno!“ — z glavo majaje odvrne prijatelj. — „In vendar je to tako. Ko sem jo za ženo vzel, je bila 3 leta mlajša kakor jez, — zdaj pa, ko je umrla, se je pokazalo, da je 10 let starejša.“ — (Ženske imajo že to slabost, da

*) Poje se ta pesmica po lepem napevu znane Kukuljevičeve pesmi: „Slavjani, Slavjani!“

se rade mlade možijo; če pa niso, se saj mlade delajo, — in tako grejo večkrat leta navskriž).

* V neki veliki družbi se baha lastnik neke fabrike, da redi 500 ljudi, ki v njegovi fabriki delajo. „Al se ne motite, gospod?“ — ga zavrne nekdo, kteremu je to bahanje zoprno bilo — menda teh 500 delavcov le Vas redi.“

* 26. dan preteklega mesca je stalo v pratiki, da bode solnce mrknilo. Župan soseske B — v okraji B — tako pripovedujejo „Mor. Nov.“ — mož poln vraž vleva soseskinemu hlapcu zgodaj zjutraj, ko je dan komaj napočil, da naj gré z bobnom po vaséh in oklicuje, kar pismo govori, ki mu ga je izročil. Hlapec uboga; ropotá z bobnom po ulicah, da mlado in staro prestrašeno iz hiš leti, poslušat, kaj da je. Hlapec županijski se ustavi na več krajih, in ko odbobna, se odkrije in začne povsod tako-le kričati: „Po ukazu gospoda župana! Danes mrkne solnce! Vsak krčmar naj šterno dobro zadela, ker bo strup izpod neba padal! Nobeden naj živine ne žene na pašo, sicer mu bo že tam poginila ali bolna domú prišla!“ — Ko okliče županov ukaz, se pokrije, začne spet bobnati, pa gré na drug konec vasi in oklicuje dalje. — Kaj ne, da je naš župan skrben oče svoji soseski? — pravi sosed sosedu; — „če bi le tako neumna butica ne bil“ — mu odgovori drugi.

Dopisi.

Iz Topčidera v Srbii 10. julija. Dr. Podl. — Pri nas se vse na boj pripravlja. Ako človek sam ne vidi, ne more verjeti, da so kmetje tako vojaško izurjeni, ki se eksercirajo kakor najboljši evropski vojaki, naj je s puško, konjem ali s topom. Vse staro in mlado nosi lepo belgiško orožje; vse je polno radosti in srčnosti; kdor ne verjame, naj pride v Beligrad, pa bo vidil. Turkov se nihče ne plaši, temveč vse želi, jim srčno postreči. Še celó ženske so polne junaštva; kmetiške babe jašijo in sučejo brze konjiče kakor stari huzarji, ponosito sedijo na brzih konjičih kakor stari Trojanci. Vsaki dan pričakuje srbski narod, da se bo s Turci v junaštvu za vselej poskusil, samo boji se, da ne bi mu evropska diplomacija lepe prilike vzela. V Topčideru bojo vojaške bolnišnice, zakaj Topčider je samo četrť ure od Beligrada; in vsaka puška se iz Beligrada v Topčidersko dolino sliši. Tudi jez sem se radovoljno sam odločil, 100 ranjenih v svojo bolnišnico vzeti, ako bi treba bilo. — Še eno laž moram popraviti, ki je v vseh dunajskih časnikih stala in iz njih se je še v poštene „Novice“ vrinila. Rekli so namreč, da je knez srbski ob času, ko so Turki bombe metali v Beligrad, iz svojega popotovanja domú pridši, naravnost v Topčider bežal. Da je takrat res potoval in Šabac in svojo deželo ob Drini obiskaval, je gotovo; al Topčidera, ko se je domú povrnil, še vidil ni; šel je naravnost v svoj grad in tudi kneginja, ki je res v Topčider pribežala bila, se je po povratku kneza precej v Beligrad povrnila; drugo jutro po bombardiranji sta knez in kneginja celi veliki Beligrad peš obhodila in tudi turško zdaj srbsko mesto, spremljevana od kakih 100 dobro obo-roženih kmetov. Srbski knez svoj narod iskreno ljubi, pa narod nič manj njega; vse zaupanje ima v svojega „svetloga knjaza.“ Naj še povem, da Srbi se med sabo tičejo, tudi knezu ti pravijo. To je pač lepo in bratovsko. Jez sem se iz početka čudil, ko me je vsaki tikal; mislil sem, da zaničevaje tako z mano govorijo; al kmali mi je to kaj dopadlo. Kadar se bomo s Turki udarili, bom že povedal, kakošno pokanje je bilo.

V Zagrebu 26. julija. Čedalje bolj približuje se čas, da nas železna proga v zavez spravi s zapadnimi našinci; na delu se vidi, da je proti koncu, vendar še nekoliko le moramo čakati, ker še se občne skušnje po celi železnici niso začele, ter se tudi ne bodo začele, dokler ni tukajšni most čez Savo dovršen. In k temu se pripravljajo ravno-